

שְׁלֹטָא בְּלִילְיָא. וְדַאי פּוּקִי, וְאַזְעִירִי גְרַמִּיךָ,
וְהָכִי אֶתְחַזִּי לָךְ.

אָמַר לִיה אֲלִיָּהוּ, רַבִּי, זַפְּאָה חוּלְקֵךְ, דְּסִתְרִין
דְּמֵאָרְךָ נְהִירִין קַמָּךְ פְּנֵהוּרָא דְשִׁמְשָׁא.
וּבְגִין כְּךָ, כָּל אֵינּוֹן מִילִין דְּפוּמָךְ, כְּלֵהוּ
חִקִּיקִין לְעִילָא. וְחִדְיָנָא דְאַנָּא שְׁמַעְנָא לִוְן
מְפוּמָךְ. זַפְּאָה אַנְתָּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְזַפְּאָה אַנְתָּ
בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. מַלְּה דָּא הוּהוּ תְּלִינָא קָמִי מְלַכָּא
קְדִישָׁא, דְּלָא אֶתְגַּלִּי לְכָל חַיִּילִין דְּלְעִילָא. מֵאֵן
אִיהוּ דְּגַלִּי לִיה בְּהַאי קְרָא הַשְׁתָּא, אַנְתָּ הוּא,
דְּזַפְּאָה חוּלְקֵךְ בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

עַר פּוּמָא דְאַלְיָהוּ אֶתְגַּזֵּר, הַגִּידָה לִי שְׁאַהֲבָה
נְפִשִׁי, בִּינּוֹן דְּאִיָּהִי סָלְקַת לְעִילָא,
וְאַשְׁתַּמִּיטַת מִגּוֹ חִילְהָא, וְכָל אֵינּוֹן
אוּכְלוּסְסָהָא, בְּרִזָּא דְאַתִּי י', אִיָּהִי אֶמְרַת, הַגִּידָה
לִי שְׁאַהֲבָה נְפִשִׁי, אַנְתָּ דְּאִיָּהוּ רַחֲמִימָא דְנַפְשָׁאִי,
אִיכָּה תְרַעָה, הוּאִיל וְאַנָּא נְקוּדָה חֲדָא בְּלָא
פְּשִׁיטוּ כְּלָל, דְּהָא אַנָּא כְּלִילָא בְּגַרְמָאִי, וְלָא
יְכִילְנָא לְמַלְקֻט וּלְמִיָּהֵב.

וְדָא אִיָּהִי אֶמְרָה לְגַבִּי רַחֲמִימָה, בְּגִין דְּאִיָּהִי
יְתִבָּא קְמוּטָא בְּגַרְמָה, בְּנְקוּדָה חֲדָא,
וְאִיָּהוּ בְּעִי לְאַעְלָא בְּגוּהָ. כְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (קְהֵלֶת
ט יד) וּבָא אֲלֵיָּה מְלָךְ גְּדוּל, אַף עַל גַּב דְּאִיָּהִי
אַתָּ זַעִירָא, מְכַל אֶתְנוּן.

וְעַר דָּא, מִיּוּמָא דְאַתְחַרִּיב בִּי מְקַדְשָׁא, אוּמִי
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְּלָא יִיעוּל לְגַבְהָ
לְעִילָא, עַד דְּיִיעֲלוּן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא. דְּכַתִּיב (הוֹשַׁע
י"א ט) בְּקִרְבֵּךְ קְדוּשׁ וְלֹא אָבוּא בְּעִיר. כְּתִיב הֲכָא
בְּעִיר, וּכְתִיב הֲתָם עִיר קְטַנָּה. דְּהָא אִיָּהִי אַתָּ
י' זַעִירָא מְכַלְהוּ.

שְׁרָמָה אֶהֱיָה כְּעֵטִיָּה, כְּלִילָא בְּגוּאִי, דְּלִית לִי
פְּשִׁיטוּ מְכַל סְטְרִין כְּלָל. בְּגִין דְּאִיָּהִי
סְתִימָא מְכַל סְטְרִין יְתִיר מְכַל שְׂאָר אֶתְנוּן.

בְּלִילְיָה. וְדַאי צָאִי וְהַקְטִינִי עֲצָמָךְ,
וְכָךְ רָאוּי לָךְ.

אָמַר לוֹ אֲלִיָּהוּ: רַבִּי, אֲשֶׁרִי
חִלְקֵךְ, שְׁנַסְתְּרוּת רַבּוּנְךָ מֵאִירִים
לְפָנֶיךָ כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, וּמִשׁוּם כְּךָ,
כָּל אוֹתָם דְּכַרִּי פִיד, כָּלִם חִקוּקִים
לְמַעְלָה, וְשִׁמַּח אֲנִי שְׂאֵנִי שׁוּמַע
אוֹתָם מִפִּיד. אֲשֶׁרִיךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְאֲשֶׁרִיךְ בְּעוֹלָם הַבָּא. הַדְּכַר הַזֶּה
הָיָה תְלוּי לְפָנֵי הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ,
שְׁלֹא הִתְגַּלָּה לְכָל הַצְּבָאוֹת
שְׁלַמְעֵלָה. מִי הוּא שְׁגֵלָה לוֹ
בְּפִסּוּק הַזֶּה כְּעַתָּה? אַתָּה הוּא!
שְׂאֶשְׂרִי חִלְקֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

עַר פִּי אֲלִיָּהוּ נְגוּר, (שם) הַגִּידָה לִי
שְׁאַהֲבָה נְפִשִׁי. בִּינּוֹן שְׁהִיא עוֹלָה
לְמַעְלָה, וְנִשְׁמַטַת מִתּוֹךְ
צְבָאוֹתֶיהָ וְכָל אוֹתָם אוּכְלוּסְסִיָּה,
בְּסוּד שְׁל הָאוֹת י', הִיא אוּמְרַת:
הַגִּידָה לִי שְׁאַהֲבָה נְפִשִׁי. אַתָּ
שְׁהִיא אֶהוּבַת נְפִשִׁי, אִיכָּה תְרַעָה,
הוּאִיל וְאַנִּי נְקוּדָה אַחַת בְּלִי
הַתְּפִשְׁטוֹת כְּלָל, שְׁהִרִי אֲנִי כְּלוּלָה
בְּעֲצָמִי, וְאִינִי יְכוּלָה לְלַקֵּט וּלְתַתָּ.
וְזֶה הִיא אוּמְרַת לְאַהוּבָה, מִשׁוּם
שְׁהִיא יוֹשְׁבַת מְקַבְּצַת בְּעֲצָמָה,
בְּנְקוּדָה אַחַת, וְהִיא רוּצָה לְהַכְנִיס
אוֹתוֹ לְתוֹכָהּ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וּבָא
אֲלֵיָּה מְלָךְ גְּדוּל, אַף עַל גַּב שְׁהִיא
אוֹת קְטַנָּה מְכַל הָאוֹתִיּוֹת.

וְעַר זֶה, מִיּוֹם שְׁנַחֲרַב בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, נִשְׁבַּע הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׁלֹא יִכְנַס אֲלֵיָּה לְמַעְלָה, עַד
שְׁיִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, שְׁכַתוּב
(הוֹשַׁע י"א) בְּקִרְבֵּךְ קְדוּשׁ וְלֹא אָבוּא
בְּעִיר. כְּתוּב כְּאֵן בְּעִיר, וּכְתוּב
שָׁם (קְהֵלֶת ט) עִיר קְטַנָּה, שְׁהִרִי
הָאוֹת י' הִיא הַקְּטַנָּה מְכַלְן.

שְׁרָמָה אֶהֱיָה כְּעֵטִיָּה, כְּלוּלָה
כְּתוּכִי, שְׂאִין לִי הַתְּפִשְׁטוֹת מְכַל
הַצְּדָדִים כְּלָל, מִשׁוּם שְׁהוּא נִסְתָּר
מְכַל הַצְּדָדִים יוֹתֵר מְכַל שְׂאָר
הָאוֹתִיּוֹת.

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשיטי גרמיקך בכל סטריין, ולקיטי עדונגין וכיסופין, בהוא פשיטו. ומאי איהו ההוא פשיטו. דאתעביד פחד ספה דאינון נטורי עדרי דענא. ודא איהו את ה'.

ודא איהו צאי לך. צאי לא כתיב, אלא צאי לך, כמה דאת אמר (ישעיה נד ב) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. דהא בקדמייתא לא הוית אלא נקודה חדא שחורה, דלית בה אתר אחרא, אלא איהי סתימא בגווה, השתא דסלקא ואיהי מתחברא בבעלה, איהו אמר לה, צאי לך. הרחיבי מקום אהלך, פשיטי גרמיקך, וכדין ורעי את גדיותיך, תוכלי למלקט עדונגין וכיסופין.

דהא בשעתא דאיהי נקודה חדא, וסלקא לעילא, וההוא מלפא עילאה נחית לגבה למיעל בה, בטש בההוא נקודה, ואתפשט בכל סטריין, ואתעביד ההוא נקודה את ה', ואשתלימת מפל סטריין, ולקטא עדונגין וכיסופין. כדין אמר לה, ורעי את גדיותיך, זילי, והוי זן ומפרנס לכל אוכלוסיך, זעירין ורבבין.

היפה בנשים, נקודה חדא גו אתוון, לית שפירו לכל אתוון בר את י'. בנקודה דא מתתקנן כל אתוון, ואיהי שפירא דכלהו, ולית את דאזיל בלא נקודה דא. היא בכלהו, וכלהו בה. והיא יפה ושפירו דכולא, דהא מאתר סתימא עילאה קא אתת, ריש כל דרגין עילאין. ובה איהו ריש כל דרגין תתאין דלתתא. בגין כן היפה בנשים, שפירו דכלא. ותו היפה בנשים, כתיב בנשים, באינון אתוון דאינון נוקבי. ומאי איהו. את ה'. דהא כדין איהי פשיטו, ושפירו דכולא, למרעי,

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשיטי עצמך בכל הצדדים, ולקטי עדונגים וכסופים באותה ההתפשטות. ומהי אותה ההתפשטות? שנעשית כסכה אחת של אותם שומרי עדרי הצאן. וזוהי האות ה'.

וזה הוא צאי לך. לא כתוב צאי, אלא צאי לך, כמו שנאמר (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. שהרי בראשונה לא היית אלא נקודה אחת שחורה, שאין בה מקום אחר, אלא היא נסתרת בתוכה. כעת שעולה והיא מתחברת עם בעלה, הוא אמר לה צאי לך, הרחיבי מקום אהלך, פשיטי את עצמך, ואז ורעי את גדיותיך, תוכלי ללקט עדונגים וכסופים.

שהרי בשעה שהיא נקודה אחת ועולה למעלה, ואותו הפלך העליון יורד אליה להפגס בה, מפה באותה נקודה, ומתפשט בכל הצדדים, ונעשית אותה הנקודה האות ה', ונשלמת בכל הצדדים ולקטת עדונגים וכסופים. אז אומר לה, ורעי את גדיותיך, לכי ותפרנסי את כל אוכלוסיך, קטנים וגדולים. היפה בנשים, נקודה אחת בתוך האותיות, אין יפי לכל האותיות פרט לאות י'. בנקודה הזו מתתקנות כל האותיות, והיא היפה של כלן, ואין אות שהולכת בלי הנקודה הזו. היא בכלן וכלן בה. והיא יפה והיפי של הכל, שהרי ממקום נסתר עליון היא באה, ראש לכל הדרגות העליונות, ובה הוא הראש לכל הדרגות התחתונות שלמטה. משום כך היפה בנשים, היפי של הכל.

ועוד היפה בנשים, כתוב בנשים, באותן האותיות שהן נקבות. ומה הוא? האות ה'. שהרי אז היא ההתפשטות והיפי של הכל,

לרעות ולחלק חלקים לכל האוכלוסים העליונים שלה. ועל זה, צאי לך מן הסתר הזה, שאף כלולה ונסתרת בתוכך. לך, לעצמך ולתועלתך. והכל הוא בסוד האותיות.

כתוב (תהלים מח) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. שהרי בשעה שאותו המלך הגדול בא אליה, ומושך אותה למעלה להכנס בה, ומכה בה באותה הנקדה. פיון שמכה באותה נקדה, מתפשטת ונפתחת לכל הצדדים, ונעשית האות ה', פתח של ההיכלות לכל צד, להכניס אותו מלך גדול, ואז אלהים בארמנותיה, באותם פתיחת ההיכלות, באות ה' הוא נודע. אותו אלהים חיים נוטל אותו השם לזון ולחלק חלקים לכל, ואז נודע למשגב, להיות משגב לפתחונים, ולהריק ברכות לכל, כמו שלמעלה.

בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עליו כל דברי העולם, וכל הדרגות העליונות והתחתונות פלן במחשבה. למה נקראת מחשבה? אלא זוהי נקדה אחת נסתרת, שעומדת במחשבה. שהרי נקדה אחת לא ידוע לאיזה מקום מתפשטת, ומה יהיה ממנה, ולאיזה מקום יסטה הדרך. והנקדה הזו היא הראש של כל הרצונות וכל מחשבות העולם.

והיה הכל נסתר בתוכה, ולא נודע, עד שהתפשטה המחשבה הזו, ונעשתה התפשטות אחת, לצד זה ולצד זה. פיון שהנקדה הזו התפשטה בהתפשטות הזו, התגלה יותר כל מה שהיה נסתר. לא שהתגלה לדעת, אלא התגלה אותו הסתר לאיזה מקום יסטה הדרך. ויוצא מסוד המחשבה,

ולמפלגא חולקין לכל אוכלוסין עילאין דילה. ועל דא, צאי לך מהאי סתימו, דאת פליא וסתימא בגווןך. לך, לגרמך ולתועלתך. וכולא ברזא דאתוון איהו.

בתיב, (תהלים מח ד) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. דהא בשעתא דההוא מלך גדול אתי לגבה, ואמשיך לה לעילא למיעל בה, ובטש בה בההוא נקודה. פיון דבטש בההוא נקודה, אתפשטת ואתפתחת לכל סטרין, ואתעבידת את ה', פתחא דהכלין לכל סטר, למיעל ההוא מלך גדול, וכדין אלהים בארמנותיה באינון פתיחו דהיכלין, באת ה' אשתמודע.

ההוא אלהים חיים, נטלא ההוא שמא, למיזן ולמפלגא חולקין לכולא. וכדין נודע למשגב, למהוי משגב לתתאי, ולא ארקא ברקאן לכולא, בגוונא דלעילא.

בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליקו כל מלין (דף פו ע"ב) דעלמא, וכל דרגין עילאין ותתאין, פלהו במחשבה. אמאי אקרי מחשבה. אלא דא איהי נקודה חדא סתימא, דקיימא במחשבה. דהא נקודה חדא, לא אתידע לאן אתר אתפשטת, ומה יהוי מינה, ולאן אתר יסטי אורחא. ונקודה דא, איהי רישא דכל רעותין וכל מחשבין דעלמא.

והוה פלא סתים בגווה, ולא אתידיע, עד דאתפשט האי מחשבה, ואתעביד חד פשיטו, לסטרא דא ולסטרא דא. פיון דהאי נקודה אתפשט בהאי פשיטו, אתגלי יתיר כל מה דהוה סתים.

לא דאתגלי למנדע, אלא אתגלי ההוא סתימו, לאן אתר סטי אורחא. ונפקא מרזא